

ikke uden talent. Den polstrede Ugle er et godt eksempel, og et eksempel til efterfølgelse. Den er netop kommet i nyt optryk (med moderne ugderefter udgiverens kommentarer. De er ofte befriende, altid vittige og i det store og hele dræbende for en holdning til kunsten, som ikke er

er paa bindet). Vi anbefaler den til to slags læsere: 1) læsere, som frygter lyrik, og 2) læsere, som skriver lyrik. sund: Passiv ærbødighed. Paa den ene side viser antologien (bedre end nogen kronik), hvad det er de moderne digtere gør oprør imod hos

BERLINER BEITRÄGE ZUR SKANDINAVISTIK

Titel/
title: *Zurückbleiben. Tryk 1943–2001*

Autor(in)/
author: Erik M. Christensen

Kapitel/
chapter: »Brev til en civil ven«

In: Christensen, Erik M.: *Zurückbleiben. Tryk 1943–2001*. Berlin: Nordeuropa-Institut, 2001

ISBN: 3-927229-04-0

Reihe/
series: Berliner Beiträge zur Skandinavistik, Bd. 6

ISSN: 0933-4009

Seiten/
pages: 18–19

Diesen Band gibt es weiterhin zu kaufen. This book can still be purchased.

© Copyright: Nordeuropa-Institut Berlin und Autoren.

© Copyright: Department for Northern European Studies Berlin and authors.

Brev til en civil ven

Fra en værnepligtig, hvis navn er redaktionen bekendt, har vi modtaget følgende aabne brev til en civil ven:

Kære civile ven!

Jeg har, som vel de fleste avislæsere, i den seneste tid med stor interesse fulgt udviklingen af mytteri-sagen fra Aarhus. Ogsaa du har vel fulgt med, og du har vel bemærket, at sagen har taget den forunderlige vending, at den overfaldne oversergent fra at være den forurettede er blevet den anklagede, saa at sige.

Det har sikkert ikke undret dig, for du har jo selv læst i aviserne, at Peitersen var en saare slet person. »En plet paa de danske værn« kaldte en avis ham forleden. Du har selv set, at han har sagt kraftidiot til en værnepligtig. Han skal ogsaa have brugt udtryk, der ikke kan gengives paa papir. Og det mener man ikke, de værnepligtige bør finde sig i.

Det mente jeg heller ikke. For fire maaneder siden. Nu ser jeg anderledes paa sagen, for jeg har været i trøjen siden 12. november.

Vi *kan* »knalde« en overmand og foresat. Men det er meget faa, der forsøger det. Den eneste rigtige vej er kommandovejen. Det vil sige, at en skriftlig klage udformes, forevises den, man vil klage over, og derpaa afleveres til batterichefen, som lader den gaa videre til afdelingschefen. At denne fremgangsmaade kun anvendes af de allermodigste, vil enhver, der har faaet lov at være soldat, forstaa. For klagen vil, inden den overhovedet naar afdelingschefen, oftest være kendt uberettiget, fordi den klagende »selv har været ude om det«. Ifølge min premierløjtnant. *Ingen* overmand bruger nemlig slet sprog uden først at være blevet foranlediget dertil. Af f. eks. en rustplet paa et kogekar. Eller af daarligt løb under øvelser. Eller af manglende opfattelsesevne hos en undermand. Har jeg erfaret. Og kendes en klage ubegrundet, er det

meget alvorligt for den klagende. Siger lærebogen for hærens mening. For det andet siges det mand og mand imellem, at overmænd har tusind maader at vise deres opmærksomhed paa, hvis de føler, en mand er et sølle, ømfindtligt skrog eller, værre endnu, et klagende skrog.

Før jeg gav møde, læste jeg engang »Den gode soldat Svejks eventyr«. Og jeg lovede højt og helligt mig selv, at ingen skulde faa lov at bruge parlamentariske talemaader overfor mig. Men jeg ser som sagt anderledes paa det idag. Jeg er blevet kaldt »din døde luder«, og jeg har hørt en kammerat foran geledet faa anbefalet at rejse hjem og be' sine forældre om at blive lavet om til en gedebuk. Vores oversergent sagde ikke »lavet om, men brugte et meget mere teknisk udtryk. Men vi klager ikke. Og véd du hvorfor?

For det første fordi det, som jeg har forsøgt at forklare ovenfor, næppe vilde føre til noget godt, og for det andet fordi de andre griner. Altid finder majoriteten det morsomt at høre kammerater faa øgenavne, og originale forslag til forskønnelse eller forbedring af en kammerat hilses som oftest med uskrømtet jubel. Og hvem vil være en tøsedreng, der ikke kan forstaa spøg? For spøg maa det vel være, selvom overmanden sjældent ser saadan ud.

Der er maaske stadig enkelte hos os, der ikke forstaa spøg; men de holder det for sig selv. Da vi første gang lod slet sprog passere, afskar vi os, efter min mening, fra at protestere siden, og Gud véd, om ikke oversergenten i Aarhus vilde anføre dette til sit forsvar. Han »kunde jo ikke vide«, at mandskabet ikke var paa bølgelængde med ham. Det vilde jeg sige, hvis jeg var Peitersen.

Men der var altsaa ti mand i Aarhus, der ikke gad grine mere. Hvis de slipper nemt fra det, saa gad jeg vidst, om der ikke er mange overmænd, der i den nærmeste fremtid kan vente sig en bekomst som oversergent Peitersen? Vi har venner fra det civile liv, det ved du jo, som tjener i forskellige regimenter, og min bror er i søværnet, og alle kender vi oversergent Peitersen. Ikke blot af omtale.

Jeg kan godt se, nu jeg læser mit brev igennem, at jeg faktisk har siddet og skrevet en hel lille forsvarstale for ham fra Aarhus; men det maa du tilgive mig. Det var ikke meningen.

Dit hengivne

Punktum.

[1952]